

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Věrou Jachurovou jako samosoudkyní ve věci žalobce: BENet Praha spol. s r.o., se sídlem Praha 2, Vyšehradská 53, IČ: 47125331, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu škody,

t a k t o :

- I. Zamítá se žaloba že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 1.274.635,00 Kč.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se na žalované domáhá náhrady škody s tím že uplatňuje nárok za způsobenou škodu za nezákonné úkony a rozhodnutí Policie ČR a Vrchního státního zastupitelství v Praze v rámci trestního stíhání, kdy byly finanční prostředky žalobce nezákonně drženy a v zákonné lhůtě nevydány tak, jak je žalobou specifikováno. Žalobce v dané věci poukazuje na nezákonnost postupu státu v rámci ignorace náhrad za způsobené škody žalobci, ale i ignorací náhrad za nucené omezení vlastnického práva, kde dodnes nebyla v žádném případě provedena náhrada žalobci, tedy i v jiné mimo tento, nebyla žalovaným provedena náhrada za nucené omezení vlastnického práva ve prospěch žalobce. Nezákonný postup a překročení vymezené zákonné hranice stanovené zákonem, žalobce dokládá důkazem, jedná se o pravomocné potvrzení nezákonné domovní prohlídky vykonané dne 24.4. 2001, což bylo potvrzeno pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze [redacted] ze dne 4.6. 2009 a to ve spojení s pravomocným usnesením Vrchního soudu v Praze sp.zn. [redacted] ze dne 30.4. 2010 a je tedy doloženo dostatečným důkazem na prokázání a nemožnosti dalšího

rozporování a přehlížení tohoto zásadního faktu. Vzhledem k tomu že na tuto nezákonnou domovní prohlídku a její závěr byl okamžitě následně navázán úkon blokadí peněžních prostředků žalobce, tj. různými formami a to některými které se tvářily zákonně a jiné byly jen nezákonné. Tedy je nutno konstatovat že jsou i tyto následné úkony nezákonné a v rozporu s právem a i další následný postup kdy bylo nakládáno s těmito peněžními prostředky, je též jednoznačně dokladem nejen nesprávného postupu orgánu státu, ale i postupem nezákonným, jelikož byl činěn a navázán na nezákonnou prohlídku. Tento stav je v daném případě doložen právě nezákonnou činností, která je následně dokreslena zakrýváním částí peněžních prostředků žalovaným žalobci po dobu přibližně 7 let, z níž v této žalobě částka vychází a poukazuje se na následnou nezákonnou manipulaci s těmito peněžními prostředky a to i v nepřiměřené délce, jež byla jednoznačně v době vydání již v rozporu s Listinou. Z uvedeného je nesporné že z tohoto vyplývá vznik odpovědnosti státu za škodu požadovanou žalobcem po České republice. Tedy škodu požadovanou nejprve na Ministerstvu spravedlnosti uplatněním ze dne 24.9. 2010 a z důvodu nevyhovění uplatněnému nároku vymáhanou touto žalobou. Žalobce uplatňuje nárok na náhradu škody ve výši 1.274.635,00 Kč s tím že škoda je počítána z nezákonně zadržované částky ve výši 1.295.000,00 Kč a to jako dvojnásobek diskontní sazby stanovené ČNB za období od 23.2. 2001 do 27.7. 2001, tj. 11 % ze zadržované částky. Výše škody za 1 den pak činí 390,27397 x počet dní nezákonného zadržování je 3.266 a proto škoda uplatněná žalobcem je ve výši 1.274.635,00 Kč.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a argumentovala, že je pravdou že o uložení hotovosti na účtu u Městského státního zastupitelství v Praze nebylo rozhodnuto až do dne 4.8. 2008, kdy bylo rozhodnuto o jejím odnětí podle § 78 trestního řádu, k vrácení peněžní částky pak bylo přistoupeno s odkazem na nález Ústavního soudu z něhož se podává že dosavadní délka trestního řízení je nepřiměřená aby opodstatňovala zásah do práva na majetek a vztah k přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovanými cíly. Z odůvodnění usnesení se dále podává, že částka 1.295.000,00 Kč byla uložena na depozitním účtu Městského státního zastupitelství v Praze, který byl úročen a za období od 26.4. 2001 do 3.5. 2004 byla na úrocích připsána částka 19.856,80 Kč při úrokové sazbě 0,5 % ročně. Dnem 4.5. 2004 byla částka převedena na depozitní účet Vrchního státního zastupitelství v Praze a za dobu od 4.5. 2004 do 16.9. 2008 byla na úrocích připsána částka 28.723,81 Kč při úrokové sazbě 0,5 % ročně. Od 17.9. 2008 byly peněžní prostředky uloženy na neúročeném účtu. S žalobcem lze souhlasit že došlo k pochybení, pokud nebylo rozhodnuto o odnětí peněžní částky podle § 80 trestního řádu, nebo nebyly vydány podle § 79 trestního řádu. Toto bylo napraveno až v roce 2008, kdy bylo rozhodnuto o odnětí věci. Toto odnětí se s poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 8.1. 2008 stalo nepřiměřeně dlouhým, a proto bylo v říjnu 2009 rozhodnuto o vrácení peněžních prostředků. I pokud byla shledána existence nesprávného úředního postupu jakožto jediného do úvahy přicházejícího odpovědnostního titulu, nelze učinit nesporným splnění dalších 2 předpokladů odpovědnosti státu za škodu. Za tvrzení obsaženým v žalobě lze učinit závěr, že požadovaná částka 1.274.635,00 Kč představuje ušlý zisk. Žalobce však netvrdí ani neprokazuje že kdyby nebylo nesprávného úředního postupu, že by se o částku 1.274.635,00 Kč jeho majetek rozmnožil.

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázáno, že usnesením Vrchního komisaře Policie ČR ze dne 9.10. 2009 bylo rozhodnuto podle § 80 trestního řádu o vrácení finanční hotovosti uložené na účtu Vrchního státního zastupitelství v Praze společnosti BENet Praha s.r.o., neboť ji již není třeba k dalšímu řízení, ke stížnosti žalobce že nebyla vrácena hotovost i s příslušenstvím, Vrchní státní zastupitelství v Praze dne 8.12. 2009 zrušilo usnesení ze dne 9.10. 2009 a rozhodlo že se žalobci vrací finanční hotovost ve

výši 1.295.000,00 Kč s příslušenstvím za období od 26.4. 2001 do 16.9. 2008 ve výši 48.580,61 Kč, na účet žalobce byla dne 2.4. 2010 připsána částka 1.343.580,61 Kč, částka 1.295.000,00 Kč byla dne 24.4. 2001 ponechána Ing. B. v rukou Policie ČR v Čestlicích a byla uložena na depozitním účtu u Městského státního zastupitelství v Praze. Teprve dne 4.8. 2008 bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 78 trestního řádu o odnětí peněžní částky ve výši 1.295.000,00 Kč, žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu škody, žalovaná žádosti žalobce nevyhověla.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil z protokolu o odnětí věci ze dne 4. srpna 2008, usnesení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 8.12. 2009 a žádosti žalobce o náhradu škody ze dne 24.9. 2010.

Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci:

Dne 24.4. 2001 byla policejním orgánem České republiky mimo jiné zajištěna hotovost ve výši 1.295.000,00 Kč, dne 4. srpna 2008 byl vyhotoven protokol o odnětí věci na základě příkazu k odnětí věci podle § 79 odst. 1 trestního řádu vydaného dne 25.7. 2008 JUDr. Vlastou Zvelebilovou, státní zástupkyní Vrchního státního zastupitelství v Praze, Vrchní státní zastupitelství v Praze dne 8.12. 2009 rozhodlo o vrácení finanční hotovosti ve výši 1.295.000,00 Kč společnosti BENet Praha spol. s r.o. a to včetně příslušenství ve výši 48.580,61 Kč, celkem tedy byla žalobci vrácena částka 1.343.580,61 Kč, žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu škody, žalovaná žádosti žalobce nevyhověla.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci a s poukazem na citovaná zákonná ustanovení soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že mu postupem orgánů činných v trestním řízení spočívajícím v odnětí hotovosti ve výši 1.295.000,00 Kč vznikla škoda ve výši 1.274.635,00 Kč a že by tu byla příčinná souvislost mezi postupem orgánů činných v trestním řízení a tvrzenou škodou. V řízení bylo prokázáno a mezi účastníky nebylo sporné, že dne 24.4. 2001 byla policejním orgánem Policie ČR zajištěna mimo jiné hotovost ve výši 1.295.000,00 Kč zanechaná obviněným Ing. V. B. na parkovišti v Čestlicích. Dále bylo prokázáno, že teprve dne 4.8. 2008 na základě příkazu k odnětí věci podle § 79 odst. 1 trestního řádu ze dne 25.7. 2008 vydaného státní zástupkyní Vrchního státního zastupitelství v Praze JUDr. Vlastou Zvelebilovou, byla hotovost ve výši 1.295.000,00 Kč odňata. Z uvedeného je zřejmé, že postupem policejního orgánu ze dne 24.4. 2001, kdy byla zajištěna výše specifikovaná hotovost, došlo k pochybení, neboť nebylo postupováno v souladu s ustanovením § 79 trestního řádu a o zajištěné hotovosti nebylo rozhodnuto, resp. toto rozhodnutí bylo vydáno až 4. srpna 2008. Lze tedy konstatovat, že v období od 24.4. 2001 do 4. srpna 2008 je postup orgánů činných v trestním řízení třeba kvalifikovat ve smyslu

ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. jako nesprávný úřední postup, neboť o zajištěné věci nebylo rozhodnuto v souladu s trestním řádem. Mezi účastníky pak rovněž nebylo sporné, že žalobci byla dne 2.4. 2010 vrácena částka odpovídající jednak odňaté finanční hotovosti ve výši 1.295.000,00 Kč, jednak příslušenství v celkové výši 48.580,61 Kč. Žalobce se domáhal ušlého zisku s tvrzením, že nezákonně zajištěná finanční hotovost ve výši 1.295.000,00 Kč by za normálního běhu okolností byla užita k účelu vytvoření očekávaného zisku. Na výzvu soudu ve smyslu ustanovení § 118a odst. 3 o.s.ř. žalobce označil jednak odborné vyjádření daňového poradce, jednak další listinné důkazy. Po zhodnocení listinných důkazů, které žalobce soudu ve smyslu výzvy podle § 118a odst. 3 o.s.ř. předložil, soud však dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal, že mu vznikla škoda v uvedené výši a že je zde příčinná souvislost mezi výše popsaným nesprávným úředním postupem a tvrzenou škodou. Pokud žalobce soudu předložil vyjádření daňového poradce, je k tomuto listinnému důkazu nutno konstatovat, že jeho obsahem je pouze obecné tvrzení týkající se obratu společnosti žalobce za roky 2000 a 2001, aniž by z této listiny vyplývala jakákoliv konkrétní souvislost mezi nemožností disponovat s finanční hotovostí ve výši 1.295.000,00 Kč a tvrzeným ušlým ziskem ve výši 1.274.635,00 Kč. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobce dovozoval výši škody z dvojnásobku diskontní sazby stanovené ČNB a následně v reakci na výzvu soudu podle § 118a odst. 3 o.s.ř. uvedl, že škoda představuje očekávaný zisk společnosti. Žalobce však neprokázal, že by došlo ke zhodnocení odňaté částky, ať už by toto zhodnocení mělo představovat částku odpovídající dvojnásobku diskontní sazby ČNB, nebo očekávaný ušlý zisk. Nárok žalobce není prokázán ani dalšími listinnými důkazy, neboť z těchto listin rovněž nevyplývá jakákoliv zřejmá souvislost mezi vznikem tvrzené škody a nesprávným úředním postupem. Žalobce předložil v reakci na výzvu soudu odstoupení od smlouvy ze strany Správy státních hmotných rezerv a to ze dne 20.6. 2011 pro podstatné porušení povinnosti vyplývající z kupní smlouvy, avšak žalobce, jak je uvedeno výše, netvrdil, jaká je konkrétní spojitost mezi odstoupením od kupní smlouvy a tvrzenou škodou, tedy tvrzeným ušlým ziskem. Obdobně nelze vysledovat zřejmou souvislost mezi tvrzeným ušlým ziskem a výpovědí kancelářských prostor (listina ze dne 31.5. 2001) a rovněž odstoupením Žiarske hutnícké společnosti, a.s. od smlouvy označené jako objednávka č. 3 ze dne 20.4. 2001. Z důvodů popsaných výše soud proto uzavírá, že žalobce neunesl důkazní břemeno a břemeno tvrzení, neboť netvrdil a neprokazoval, že tu jsou konkrétní skutečnosti, z nichž vyplývá příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a škodou ve výši 1.274.635,00 Kč. Soud proto žalobu v plném rozsahu zamítl.

Výrok II. je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario, neboť žalované, která byla ve věci zcela úspěšná, žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 17. září 2012

Mgr. Věra Jachurová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Risová

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivany Placek v právní věci žalobce: **BENet Praha s.r.o.** se sídlem Vyšehradská 53, Praha 2, IČ 47125331, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o **zaplacení 1,274.635,- Kč**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17.9.2012 č.j. 18C 243/2010-82

t a k t o :

- I. Odvolání se **o d m í t á .**

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce na podkladě zák.č. 82/98 Sb. domáhal náhrady škody ve formě ušlého zisku s podrobně odůvodněným závěrem, že žalobce neprokázal vznik této škody. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas neodůvodněné odvolání, které na výzvu soudu I. stupně ke specifikaci, v čem je spatřována nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo postupu soudu, doplnil tak, že tuto nesprávnost spatřuje v tom, že soud I. stupně „dospěl na základě provedených důkazů k nesprávnému skutkovému zjištění, neúplně zjistil skutkový stav, neboť neprovedl navržené důkazy, nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právní posouzení věci“. Dodal, že soud nepřipustil zisk, diskusi o zisku a jeho poškození a nechtěl řešit škodu, ačkoliv tato byla žalobcem doložena. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání.

Odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání žalovaného zůstalo nezpůsobilé k věcnému projednání. Z jeho obsahu nelze v rozporu s § 205 odst. 2 o.s.ř. zjistit, v jaké konkrétní skutečnosti je spatřována nesprávnost napadeného rozsudku, případně postupu soudu, který jeho vydání předcházela. Odvolání nelze odůvodnit jen obecným opisem odvolacích důvodů, jak jsou vymezeny § 205 odst. 2 o.s.ř., nýbrž z něho musí být zřejmé, jaká konkrétní skutečnost ten který tvrzený odvolací důvod naplňuje. Odvolání žalobce neobsahuje žádnou konkretizaci skutečností, naplňujících tvrzené odvolací důvody ani argumentační polemiku s důvody napadeného rozsudku, není tedy z něho patrné, co je závěrům nebo procesnímu postupu soudu I. stupně vytýkáno. Na podkladě takto nedostatečného odvolání nelze rozsudek přezkoumat, odvolací soud je proto podle § 43 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 211 o.s.ř. odmítl.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 146 odst. 3 o.s.ř. výkladem a contrario ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., jelikož žalovanému v této fázi řízení náklady nevznikly.

Proti tomuto usnesení **n e n í** přípustné dovolání.

V Praze dne 24. dubna 2013

JUDr. Irena S a r a l i e v o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Hradová Jana